

Äidin kautta löysin aktiivisen elämän

Julkaistu 11.12.2015

Äidilläni on ollut alkoholimitausta aina. Isälle alkoholisoituminen tuli joitakin vuosia sitten, kun ei jaksanut enää katsoa äitiä selvin päin, eikä avun hakeminen kuulu isän luonteeseen. Sitä surraan omassa tuvassa katsoen toista silmiin ja uskotellen itselleen jaksavansa.

Yläkoulussa minut pelasti nuorisotyön ja seurakunnan tarjoamat harrastusmahdollisuudet. Pyrin täyttämään peruskoulussa ja lukiossa koulun jälkeiset vapaa-ajat, ja pitkittämään kotiin menoa. Pahinta oli perjantaisin mennä kotiin, kun tiesi vastassa olevan kaksi humalanhajuista iltaa ennen sunnuntai krapulasohvapäivää.

Lukion toisesta vuodesta en muista paljoa, muistan miten kävin psykologilla, miten mummi haudattiin sairaskohtauksen myötä, ja miten nojasin huoneessani käsiini ja itkin. Monena iltana yömyöhään vain itkin ja kynsin ranteitani. Pitkiä kynsiäni ihailtiin, itse ihailin niiden tuomaa kipua.

Seurakuntaelämä jatkui riparin jälkeen ja löysin lukion toisen vuoden lopulla sen kautta pojan. Seurustelin reilun kaksi vuotta, ennen kuin suhde ei enää tuntunut siltä kuin piti. Äidin kanssa välit olivat kiristyneet koko ajan, ja isäni yritti osoittaa olevansa myötätuntoinen. Pahinta oli olla yksin illat kotona muutaman vuoden nuoremman veljen kanssa, kun äiti makaa sammuneena sohvalla tai haukkuu syyttä suotta.

Päivää ennen eroa poikaystävästäni sain tiedon opiskelupaikasta, eron jälkeen seuraavana päivänä sovin vuokra-asunnon näytöstä ja parin päivän päästä kirjoitin vuokrasopimukseen nimeni.

Koulu alkoi ja päätin, että aloitan kokonaan uuden elämän ilman mitään entisiä taustoja. Ei se niinkään mennyt. Lukukauden puolivälissä sairastuin masennukseen, hyppäsin depressiohoitajalla, josta ei ollut apua. Otin joitain päiviä sairaalomaata, kun hengittelin kotona syvään ahdistuskohtausten jälkeen. Minulla on ollut aina näyttämisen halua, koska äitini on romuttanut itsetuntoni haukkumalla ja naljailemalla. Päätin, että valmistun koulusta kunnialla ja saan rohkeutta. Opintojen kautta pääsin aktiiviseksi toimijaksi organisaatioon, mikä tekee päihdealan työtä.

Se, että sai heijastaa omia kokemuksia muille kertoessa päihteiden vaikutuksista, auttoi paljon. Kaikki päivät, joita olen murehtinut, ovat tehneet minusta tämän ihmisen, joka uskaltaa sanoa nykyisin suoraan asiat (Kaikille muille paitsi äidilleen sitä, miten tämän käytös satuttaa).

Ilman äitini ongelmaa, en olisi päässyt mukaan hienoihin projekteihin, koska olisin luultavasti ollut vain kotona koko peruskouluni, enkä etsinyt vaihtoehtoisia tapoja kuluttaa aikaa muualla kuin kotona.

Nykyisin osaan erottaa ongelman ja oman äidin toisistaan. Hyväksyn, ettei tämä ihminen ole ehkä koskaan enää se, jota pienenä sanoin äidiksi. Se sattuu yhä, mutta olen saanut elämäni muita rakkaita aikuisia, jotka ovat antaneet uskoa omaan itseeni.

Löysin työkenttäni ja tulevaisuuteni äitini ongelman myötä.

Nimimerkki:

Dana

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/aidin-kautta-loysin-aktiivisen-elaman>